

muntre unge Menneſker til at tage danſk juridiff Examen ved at aabne dem Udſigt til at blive Sagførere, og det ſaa meget mindre, ſom Afgangen til at ſlaa ind paa den ſtuderende Bei er bleven lettet ſaa betydelig for alle Samfundsklaſſer, at det ikke med Føie kan ſiges, at denne Bei er forbeholdt de mere Velhavende. Men ſelv bortſet herfra finder Flertallet Anledning til at fremhæve, at ikke ſaa af de Forretninger, der falde ind under Underretſſagførernes Virksomhed, for at blive udførte tilfredſtillende, nødvendig kræve en større juridiff Udſigt og flere juridiffe Kundſkaber, end der kan erhverves ved den ufuldſtændige juridiffe Examen eller erſtattes ved praktiff Uddannelse, (en Uddannelse, ſom forøvrigt juridiffe Kandidater utviblvomt kunne opnaa i lige ſaa fuldt Maaſom „danſke Juriffter“), og denne Omſtændighed turde ſaaledes i og for ſig anſes ſom en afgjørende Grund til ogſaa her i Landet, i Lighed med, hvad der er Tilfældet i Norge, at opſtille den Fordring, at Underretſſagførere bør have taget fuldſtændig juridiff Examen. Da der derhos ved paſſende Overgangsbeſtemmelſer kan tages berettiget Henſyn til dem, der nu forberede ſig til danſk juridiff Examen med det Maaſom for Die at blive Sagførere, nærer Flertallet, i Lighed med Udvalgsflertallet i 1879—80, ingen Betænkelighed ved at tilraade, at der ſom Betingeſe for at blive Underretſſagfører fordres, at Paagjældende har taget den fuldſtændige juridiffe Examen, i det Mindſte med Karakteren Haud illaudabilis.

Foruden den foranførte Meningsforſtjel angaaende de danſke Juriffters eventuelle Ret til Sagførervirksomheden, er det navnlig ogſaa Lovforſlaget 3die Afſnit om Oprettelſen af Sagførerraad, der har delt Udvalget i det ovennævnte Flertal og Mindretal.

Flertallet maa formene, at den foreſlaaede Organisation af Sagførerſtanden ved Oprettelſen af Sagførerraad vil være af ſtor Betydning både for Sagførerne, hvis

Anſeelse en ſaadan Inſtitution med dens kontrollerende Virksomhed vil bidrage til i ikke ringe Grad at ſtyrke, og for de Private, der af en eller anden Grund maatte føle ſig forurettede ved en Sagførers Udfærd, og ſom ved Hjælp af Sagførerraadet ville kunne ſaae herhen hørende Spørgsmaal afgjorte uden Udgiſt. Da Organizationen derhos ønskes af en ſtor Del af Sagførerne ſelv og i og for ſig nærmefſt maa betragtes ſom en videre Udvikling og Legalifation af den frivillige Ordning, der alt i flere Aar har fundet Sted, kan Flertallet, med enkelte Væmpelſer, hvorom nærmere nedenfor, i alt Væſentligt ligefom det i 1879—80 nedſatte Udvalgs Flertal tilraade Forſlaget 3de Beſtemmelſer beſangaaende.

Mindretallet (Hauerſlev og S. Pedersen) erkjender, at Sagførernes Antal ved den ſtærke Tilgang til dette Erhverv er blevet og ſandſynligviſ i en nærmere Fremtid vedblivende vil være uforholdsmæſſig ſtort, og at dette kan have ſine Ulemper; men Mindretallet kan dog ikke tilraade, at Lovgivningsmagten griber ind i Forholdet paa den Maade, ſom det tilſigtes ved nærværende Lovforſlag.

Dettes Beſtræbelſer gaa jo hovedſagelig ud paa at afholde en Del unge Menneſker fra at forberede ſig til Sagførervirksomhed ved at gjøre det vanſkeligere og bekoſteligere end hidtil at opnaa en ſaadan Stilling. Som det vigtigſte Middel i dette Diemed foreſlaas, at der efter en kortere Overgangstid fremtidig ſkal kræves fuldſtændig juridiff Examen ſom Betingeſe for at opnaa Sagførerbeſtittelſe. Man gjør gjældende, at danſk juridiff Examen i ſin Tid kun blev indført ſom en Nødghjælp, og at der ikke længer er Grund til at give Mænd med denne ringere juridiffe Uddannelse Afgang til at blive Sagførere, eſterſom der nu er Overflod af juridiffe Kandidater, der ofte kun med Vanſkelighed kunne opnaa Anſættelſe. Men denne Betragtning forekommer os ikke fyldeſtgjørende. De „danſke Juriffter“ have